

[Taanquist.]

trods for at der udbetales det samme beløb til to forskellige kategorier af enlige forsørgere, alligevel opstår en uretfærdighed over for den ene. Det er vanskeligt at se, om der er tale om teoretiske konstruktioner, eller om der virkelig er tale om problemer med nogen udbredelse. Hermed være ikke sagt, at problemet ikke skal løses, selv om det kun drejer sig om enkelte tilfælde, men i så fald ville der være en enklere mulighed efter en anden bestemmelse.

Det grundlæggende i lovgivningen er, at det beløb, der er nævnt i bemærkningerne på for tiden 8.320 kr., er det beløb, der er fastlagt som dels det offentliges og dels en eventuel tidligere ægtefælles tilskud til forsørgelse af et barn af en enlig forsørger, og det vil være meget betænkeligt ikke mindst af administrative grunde at graduere det efter, om der er en erhvervs mulighed eller ej.

De i bemærkningerne nævnte eksempler kan være vanskelige at gennemskue, og der forekommer da også en enkelt fejl i bemærkningerne. Der står i begge eksemplerne, at det ekstra børnetilskud, der udbetales, udbetales pr. barn, og det er jo ikke rigtigt, for det udbetales kun én gang, uanset hvor mange børn der er. Det skal man måske ikke hænge sig i, men det gør det ikke lettere at vurdere forslaget, når den slags forekommer.

Vi kan altså ikke medvirke til forslaget gennemførelse.

Jørgen Junior (FP):

Hvis éns indstilling er, at man skal forsøge at gøre hele den sociale forvaltning så indviklet som muligt, at man skal have så mange regler som muligt, og at man skal have ansat så mange mennesker som muligt til at administrere så indviklede bestemmelser som muligt, så tror jeg egentlig, at forslagsstillerne må sætte socialdemokratiet i lidt af en kattepine, når man har stort set den samme målsætning, for så er dette forslag sikkert meget rimeligt. Med vores indstilling til tilskudsordninger, til mangel på ansvar, til at overadministrere, til overformynderi er det klart, vi må sige nej til dette forslag. Jeg vil indrømme, at jeg synes, forslaget passer meget godt for en socialdemokrat. En enkelt ting burde DKP nok fremover i sine forslag forsøge at få med, for ellers kan man blive kritiseret, selv om vi under alle omstændigheder ville have sagt nej, og det er en økonomisk konsekvensberegning. Det havde set

så pænt ud, for det her kan ikke koste ret meget. Ud fra det synspunkt kunne socialdemokratiet sikkert vanskeligere have sagt nej, for det ville sikkert kunne give beskæftigelse til nogle mennesker også at finde ud af det her. Det er jo dog ellers normalt god socialdemokratisk tankegang. Fra fremskridtspartiets side: naturligvis klart nej.

Henrik Toft (V):

Også dette forslag drejer sig jo om en forøgelse af offentlige ydelser, og der kan bestemt sættes et stort spørgsmålstegn ved forslaget hensigt og rimelighed. Der skulle jo helst være en fordel for den selverhvervende kvinde ved det arbejde, som hun påtager sig, også de besværligheder, hun i den forbindelse får med pasningen af sit barn eller sine børn, og derfor kan venstre ikke gå ind for dette forslag. Men vi afventer med interesse et udspil fra ministeren, når børnekommissionen har afsluttet sit arbejde.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Det konservative folkeparti kan ikke medvirke til dette beslutningsforslag fra kommunisterne. Der er opstillet et par eksempler i bemærkningerne til forslaget, hvor to kvinder får nøjagtig det samme i tilskud, men med den forskel, at den ene er selverhvervende og den anden er hjemmegående, hvad der dog også må tages i betragtning, når man skal se på tilskuddene. I øvrigt mener jeg som den foregående taler, at vi skal vente, til børnekommissionens arbejde er færdigt. Vi kan ikke medvirke.

Ebba Strange (SF):

Jeg betragter egentlig dette forslag som et billede på og et udtryk for den ærlig talt temmelig fortvivlende situation, masser af kvinder i dette land befinder sig i, ikke mindst kvinder lidt op i årene, der aldrig har haft lejlighed til at få nogen uddannelse, kvinder, der har trukket det hårde læs gennem alle deres år, og som så sidder tilbage og er ude af stand til at klare et job, også fordi de lever i et samfund, der er ude af stand til at skaffe dem et job og en uddannelse.

Jeg betragter forslaget som et billede på den situation, vi nationaløkonomisk og beskæftigelsesmæssigt er havnet i i Danmark, hvor vi med en arbejdsløshed på næsten 170.000 især rammer de svage grupper. Vi har tidligere talt om